

**Uwagi Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji [PIIT]
do projektu rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie
udzielania przez Władzę Wdrażającą Programy Europejskie pomocy finansowej na
dostarczenie usługi szerokopasmowego dostępu do Internetu na odcinku „ostatniej mili”
w ramach programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka, 2007-2013**

Przedmiotowe rozporządzenie stanowi delegację ustawową art. 21 ust. 3 Ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju i ma na celu wsparcie finansowe dla działań zapewniających usługi szerokopasmowego dostępu do Internetu na odcinku, tzw. „ostatniej mili”. Rząd pragnie w ten sposób zwalczać wykluczenie cyfrowe oraz wspomagać rozwój gospodarczy i społeczny Polski.

Wymienione cele regulacji w dobie dzisiejszego stanu faktycznego w zakresie szerokopasmowego dostępu do Internetu w Polsce są jak najbardziej słuszne i zasługują na uwzględnienie. Mając na uwadze osiągnięcie takich efektów pragniemy podnieść kilka kwestii związanych z projektem rozporządzenia, aby zapewnić jak najlepszą i kompleksową regulację tego obszaru:

I. Minimalne zobowiązania dotyczące poziomu penetracji pokrycia infrastrukturą terenu.

Rozporządzenie nie nakłada na beneficjenta pomocy finansowej minimalnych zobowiązań co do uzyskania penetracji pokrycia infrastrukturą terenu, na którym prowadzi on działalność. Oczywiście taka informacja może być zawarta w projekcie podlegającym wsparciu, który powinien być zawarty na stronie internetowej podmiotu udzielającego pomocy. Podmiot udzielający pomocy może zawrzeć zapisy tego typu w dokumencie, ale nie stanowi to jego obowiązku wynikającego bezpośrednio z przepisów rozporządzenia. Brak regulacji w tym zakresie może prowadzić do sytuacji, gdzie beneficjent wybuduje infrastrukturę telekomunikacyjną łączącą użytkowników końcowych, kierując się jedynie opłacalnością ekonomiczną przedsięwzięcia, a nie mając na względzie zapobieganie wykluczeniu cyfrowemu na danym obszarze. Z uwagi na powyższe, kierując się naszym doświadczeniem, podkreślamy, iż wyraźne zapisy w przedmiotowym zakresie, zawarte bezpośrednio w rozporządzeniu pozwolą osiągnąć pożądany efekt regulacji. Dlatego w rozporządzeniu należy, np. procentowo określić minimalny procent użytkowników końcowych do których zostanie doprowadzona infrastruktura telekomunikacyjna zapewniająca szerokopasmowy dostęp do Internetu na danym terenie.

II. Zachowanie zasad konkurencji.

Kolejną kwestią jest to, iż dofinansowanie nie jest wykluczone na terenie, gdzie już występuje skuteczna konkurencja i użytkownik końcowy może we własnym zakresie zapewnić sobie szerokopasmowy dostęp do Internetu na warunkach rynkowych (przynajmniej brak takich zapisów w projektowanym brzmieniu rozporządzenia). W takiej sytuacji interwencja państwa wydaje się nie być potrzebną, a może zakłócić już zaistniały stan konkurencji, poprzez wprowadzenie na rynek podmiotu, który korzystając z publicznej pomocy finansowej będzie w stanie przedstawić lepszą ofertę detaliczną, niż konkurenci nie korzystający z tego typu wsparcia.

Pragniemy również zwrócić uwagę na możliwą sytuację, gdy na danym obszarze tylko jeden przedsiębiorca zapewni szerokopasmowy dostęp do Internetu dzięki wsparciu z Funduszy Europejskich i rozpocznie świadczenie takiej usługi. Istotnym jest unikanie monopolu, dlatego pragniemy podnieść, iż wybudowana infrastruktura powinna umożliwić świadczenie podobnej usługi również innym przedsiębiorcom oraz powinna zostać wybudowana w sposób zapewniający uwzględnienie świadczenia w przyszłości usług w innych technologiach, niż obecnie (np. kanalizacja

telekomunikacyjna zaplanowana tak, aby w przyszłości mogło znajdować się w niej więcej kabli). Zapisy w rozporządzeniu odnoszące się do tych uwag pozwolą na powstanie skutecznej konkurencji przy świadczeniu szerokopasmowego dostępu oraz wykorzystanie powstałej infrastruktury zgodnie z przodującymi technologiami (np. NGA).

III. Uwagi szczegółowe

- 1) Paragraf 1 ust. 9 pkt 15 ogranicza definicję punktu dystrybucji Internetu do węzłów telekomunikacyjnych mających połączenie z sąsiednim węzłem sieci wyłącznie za pomocą „technologii światłowodowej”. Należy przypuszczać, iż ograniczenie do jednego rodzaju technologii zapewniać miało wysoką wydajność tego węzła, w praktyce jednak wydajność zależy nie tylko od zastosowania światłowodu do sąsiedniego węzła sieci, ale także od zastosowanych urządzeń oraz czy "sąsiedni węzeł" ma wystarczającej jakości połączenie (np. światłowodowe) z innymi punktami sieci. Wydajność węzła zależy także od skłonności jego operatora do jego rozbudowy, co przekłada się na stosowanie przez niego skalowalnych rozwiązań sprzętowych. W efekcie definicja powinna odnosić się do możliwości (oferty) świadczenia przez węzeł usług. Wnioskodawca powinien udowodnić, że węzeł do którego budowana jest infrastruktura może zapewnić usługę dostępu do Internetu z taką wydajnością, aby było możliwe podłączenie z odpowiednią jakością zakładanej we wniosku liczby klientów końcowych. Proponowana definicja nie rozstrzyga nadto znaczenia pojęcia "najbliższy". W znaczeniu technicznym można rozumieć to pojęcie jako węzeł sieci, do którego połączenie będzie najkrótsze (co zwykle jest trudne do udowodnienia) jak i węzeł najbliższy geograficznie.

Biorąc pod uwagę powyższe wątpliwości proponuje się zmienić definicję „najbliższego punktu dystrybucji Internetu” na następującą:

„15) najbliższym punkcie dystrybucji Internetu – należy przez to rozumieć najbliższy geograficznie węzeł telekomunikacyjny należący do operatora telekomunikacyjnego, w którym oferowana jest usługa hurtowego dostępu do Internetu i którego operator oferuje w tym węźle usługę wystarczającą do zapewnienia dostępu do Internetu wszystkim użytkownikom końcowym, dla których świadczone będą usługi z pomocą nowobudowanej infrastruktury; odległość powinna być określana pomiędzy węzłem operatora a węzłem telekomunikacyjnym służącym koncentracji łączy do użytkowników końcowych w ramach inwestycji, dla której wnioskowane jest dofinansowanie;”

- 2) Paragraf 1 ust. 9 pkt 16 definiuje pojęcie najbardziej efektywnego punktu dystrybucji Internetu. Autorzy proponowanych zapisów słusznie proponują, aby za takie punkty uznać węzły RSS budowanych w ramach RPO lub PORPW. Definicja ta nie pozwala jednak na eliminację problemów związanych z określeniem "najbliższy" w pkt. 15, opisanych powyżej. Intencją użycia pojęcia "najbardziej efektywny węzeł" w POIG 8.4 było dopuszczenie sytuacji, w której wnioskodawca zaprojektuje wybudowanie połączenia do węzła sieci niebędącego najbliższym, ale do którego podłączenie będzie najbardziej efektywne ekonomicznie (najtańsze pod względem nakładów - zakładając porównywalne koszty usług hurtowego dostępu do Internetu). Na wnioskodawcy powinien spoczywać obowiązek dokonania analizy i wykazania, iż taki węzeł jest najbardziej efektywny.

Biorąc pod uwagę powyższe wątpliwości proponuje się uzupełnić definicję z pkt 16 następującym zapisem:

„16) najbardziej efektywnym punkcie dystrybucji Internetu – należy przez to rozumieć najbliższy węzeł telekomunikacyjny Regionalnej Sieci Szerokopasmowej budowanej w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego lub Programu Operacyjnego Rozwój Polski Wschodniej albo najbardziej efektywny ekonomicznie węzeł telekomunikacyjny (pod względem nakładów i kosztów połączenia do tego węzła sieci podczas okresu realizacji projektu), należący do operatora telekomunikacyjnego, w którym oferowana jest usługa hurtowego dostępu do Internetu i którego operator oferuje w tym węźle usługę wystarczającą do zapewnienia dostępu do Internetu wszystkim użytkownikom końcowym, dla których świadczone będą usługi z pomocą nowobudowanej infrastruktury.”

Proponowane przez PIIT zmiany pozwolą lepiej oddać cel wprowadzenia Rozporządzenia oraz umożliwią jego efektywne wprowadzenie w życie.